

Un vis ciudat – Autor necunoscut

Fierarul H. era, fără discuție, cel mai rău om din tot orașelul. Așa de îngrozitor ca el nu înjura și blasfemia niciunul. El ura tot ce era bun și era gata pentru orice rău. Își dădea toată osteneala imaginabilă ca să-i supere și să-i chinuie pe semenii săi, mai ales pe cei care credeau în Dumnezeu, printre ei pe soția sa.

În aceste împrejurări, abia dacă era de mirare că nimeni nu mai voia să aibă nimic de-a face cu fierarul, că i se dădeau din cale și îl evitau oriunde puteau. Nimeni nu mai îndrăznește să-i spună vreun cuvânt de avertizare. Da, nici măcar nu se gândeau să-i dea vreo invitație când era propovăduită în orașel vestea bună despre harul lui Dumnezeu pentru păcătoșii pierduți. Tocmai de aceea era abandonat ca incorigibil.

La câteva ore depărtare de oraș locuiau doi soți bătrâni de tot, tata și mama Braun. Amândoi aveau aproape nouăzeci de ani. Ei acceptaseră deja devreme în viața lor mesajul harului lui Dumnezeu, până la vârsta lor înaintată trăiseră din acest har și au experimentat că izvorul lui cursese tot mai bogat și mai abundent pentru ei. Acum așteptau cu dor clipa când vor pleca de pe acest pământ și vor putea să intre, bucurându-se, acolo sus, în locuințele cerești.

Într-o dimineață, bătrânul s-a trezit din somn foarte devreme, într-o emoție ciudată.

„Nevastă, scoală-te și pregătește micul dejun!”

„Dar ce se întâmplă, moșulică?”, a fost răspunsul uimit.

„Aceasta ți-o voi povesti după aceea”, a răspuns el, ridicându-se. „Voi face acum, întâi, cât mai repede focul. Tu îngrijește-te să primim în curând cafea. Trebuie să mă duc imediat în oraș.”

„Cum”, a strigat soția foarte mirată, „trebuie să mergi imediat în oraș? Mi se pare, dragă bărbate, că ai visat. Este imposibil să poți să mergi pe jos atâta de departe, iar o ocazie să mergi cu un vehicul nu există la o oră așa de matinală.”

„Indiferent ce pot sau nu pot”, a răspuns tata Braun. „Este sigur că trebuie să merg în oraș, și anume, imediat. În plus, ai dreptate. Am avut, într-adevăr, un vis și... Dar vreau întâi să aprind focul și apoi vei auzi totul.”

Micul dejun a fost în curând gata și în timp ce ambii bătrâni mâncau cu poftă, tata Braun și-a povestit visul. Apoi a pornit la drum spre oraș. Soția sa n-a mai spus nimic împotriva. A fost o drumeție lungă, obositoare pentru un om așa de bătrân, dar părea că forțe supranaturale se revărsau spre el și fără să fi făcut măcar un popas, și-a atins ținta după un marș de mai multe ore și s-a oprit în fața fierăriei răului H.

„Cum, dumneavoastră sunteți, tata Braun?”, a strigat acesta surprins. „Dar ce, pe..., căutați aici la o oră așa de matinală?”

„Aceasta ți-o voi povesti acum Johann”, a răspuns bătrânul calm. „Dar să mergem înăuntru, ca să pot să mă așez puțin, căci am obosit.”

„Johann”, a început tata Braun, când erau în cameră și omul bătrân luase loc, „Am avut în noaptea aceasta un vis așa de ciudat, încât a trebuit să vin imediat la tine ca să ți-l povestesc. Visam că ceasul, care deja de mult timp doresc să vină, a venit, în sfârșit. Am fost rechemat de pe pământ și totul era așa de asemănător, așa cum mi-l închipuisem eu ici și colo. Nu aveam nici cea mai mică

teamă. De ce anume să mă fi temut? Camera mea era plină de figuri luminoase de îngeri, care vorbeau toți prietenos cu mine. Trebuia să-i iubesc pe toți și știam că și ei mă iubeau. În cele din urmă, doi dintre ei au venit la mine, m-au luat în brațe și am pornit în sus, în cer. Zburam peste dealuri și mai sus de nori, prin întinsul spațiu ceresc semănat cu stele. Și îngerii cântau așa de frumos, cum nu auzisem niciodată așa ceva în viața mea. În cele din urmă, unul dintre îngeri a întins mâna și a spus:

„Privește, acolo sus, acesta este cerul.”

„O, Johann, nu pot să-ți descriu ce simțeam pe când ne apropiam de zona cerului. Și nici nu pot să-ți spun ce vedea ochiul meu și ce auzea urechea mea. Cred că nicio limbă omenească nu poate să exprime în cuvinte așa ceva. Totul era atât de plin de pace, atât de curat, atât de frumos, atât de minunat! Când ajunseserăm aproape de tot, am văzut cum porțile cerului se deschid larg, iar noi am zburat acolo mai iute decât mai înainte.

„Ce bun venit ne-a întâmpinat! Peste tot domnea bucuria și fericirea. Orice colină părea să fie îmbrăcată cu bucurie. Bucuria grăia din mirosul oricărei flori, din sunetul oricărei harpe, din veselia oricărei limbi și din strânsoarea oricărei mâini – totul era ca scufundat în bucurie. Și se bucurau, Johann, gândește-te numai, se bucurau pentru că – venisem eu, un păcătos salvat prin sângele prețios al lui Isus, făcut potrivit pentru cer.

„Pe toți copiii mei i-am regăsit în locul fericit, Johann. Niciunul dintre ei nu era pierdut. L-am văzut pe Heinrich, băiatul meu, cu care te-ai jucat școlar fiind; și am revăzut-o și pe scumpa ta mamă bătrână, care a stat în aceeași bancă de școală cu mine și pe mulți, mulți alții. După o vreme scurtă am văzut cum aceiași îngeri, care mă luaseră pe mine, mai aduceau pe cineva și aceasta era iubita mea soție. Noi ne-am iubit mereu, dar acum o iubeam mult, mult mai mult. Stăteam împreună sub pomii vieții și mergeam mână în mână de-a lungul râului care curgea din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Și apoi i-am văzut pe îngeri aducând pe alții, unii dintre aceia pe care îi iubesc și unii dintre aceia pe care îi iubești tu. Și astfel se rostogoleau înainte anii veșniciei.

„Deodată a apărut în mine gândul că pe tine, Johann, încă nu te văzusem nicăieri și imediat m-am pus pe căutarea ta. Am trecut pe străzi, m-am uitat pretutindeni în jur, am întrebat orice trecător despre tine, dar n-am putut să găsesc nicio urmă de tine. Eram așa de întristat pentru aceasta, Johann, - nici nu-ți poți imagina cum –, încât am mers la Însuși Domnul și Mântuitorul meu, ca să-L întreb unde ești. O, Johann, de-ai fi văzut cât de trist a devenit El atunci când mi-a explicat că tu n-ai venit!

„N-a venit?!” am exclamat. „De ce n-a venit Johann?”

Atunci, credinciosul Mântuitor a plâns – și eu mi-am imaginat că El, când a fost pe pământ, așa trebuie să fi plâns pentru oamenii care nu voiau să vină la El – și a spus cu adâncă durere:

„*Nimeni nu l-a chemat vreodată pe Johann să vină și el.*”

„Când am auzit aceasta, am căzut ca distrus jos la picioarele Mântuitorului. Mi-am culcat obrazii pe picioarele străpunse și am exclamat:

„O, scumpule Domn, lasă-mă să cobor numai pentru o jumătate de oră și-l voi ruga să vină, îi voi duce o invitație!”

În aceeași clipă m-am trezit. La răsărit tocmai începea să se lumineze și mi-a devenit limpede că încă eram pe pământ. O, cât de bucuros am fost că încă aveam ocazia să vin la tine și să pot să te rog să vii, să accepți invitația Mântuitorului și să vii la el. Și acum sunt aici și ți-am adus invitația și sper că o vei accepta.

Fierarul stătea împietrit acolo. Nu-l întrerupsese pe povestitor cu niciun sunet și nu găsea nici acum vreun cuvânt de răspuns.

Atunci, tata Braun s-a sculat și a spus:

„Bună ziua, Johann! Gândește-te că acum totuși a fost *cineva* la tine, care *te-a invitat să vii și tu!*”
Cu acestea, el și-a luat pălăria și bastonul și a pornit din nou la drum spre casa lui îndepărtată.

Acum, în sfârșit, figura fierarului a prins viață. Ca trezindu-se dintr-o amorțire, el s-a dus la munca zilei. Dar în ziua aceasta totul mergea pe dos. Foalele nu voiau să lucreze, ciocanul lovea greșit, cuiele se îndoiau la bătut, iar calul nu voia să stea liniștit.

„O, Dumnezeule, îndură-Te de mine, păcătosul!”, a ieșit, în sfârșit, printre lacrimi din inima apăsată a omului. El a aruncat ciocanul deoparte, a părăsit atelierul și s-a grăbit la soția sa, ca să-i relateze despre vizita lui tata Braun.

„Dumnezeu să fie lăudat!”, a strigat doamna H., după ce soțul ei îi povestise totul și în legătură cu aceasta își condamnase fără rezerve toată viața sa rea trecută. „Să nu trimitem trăsura noastră mică și să-l rugăm pe tata Braun să vină încă o dată la noi și să se roage cu noi?”

„Da, da, fă așa!”, a răspuns fierarul aproape disperat în chinul său sufletesc, „doar *vreau* să accept invitația, *vreau* să vin. Numai să *vrea* Dumnezeu să mă primească!”

Dar știm că Domnul nu respinge pe nimeni care vine la El, și să fie chiar un om așa de rău ca fierarul H. „Veniți, dar!”, a vestit deja cu secole în urmă Isaia, marele profet și evanghelist din Iuda: „Dacă vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; dacă vor fi roșii ca stacojiul, se vor face ca lâna.” (Isaia 1.18).

Domnul Isus încă îi mai invită pe păcătoși să vină la El. Și ție, iubitul meu cititor necunoscut, îți trimit astăzi din nou invitația Sa prietenoasă, pentru că I-ar plăcea să te salveze și pe tine. N-ai vrea să faci ca fierarul nostru și să te grăbești în brațele salvatoare ale lui Isus? Poți să vii așa cum ești.

Rănilor, oricât de grele,
Ce păcatul ți-a produs,
Te poți vindeca de ele,
Prin puterea lui Isus.
C-o predare îndrăzneată,
Nesilit, neîmpărțit
Vei avea eterna viață,
Ești temeinic mântuit.

Nu vrei să vii? O, nu rata minunata mântuire! N-o amâna nicio zi! Să nu se spună cândva despre tine că n-ai *vrut* să vii. Atunci nu te vei putea scuza că n-ai fost invitat.

Titlul original: „Ein eigenartiger Traum”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*